

Med hensyn til tidsfaktoren er det også helt typisk, at sådan et indgreb bliver behandlet på den facon, som der er lagt op til her.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Ventelisterne til sygehusene har være kilometerlange i årevis, men det er typisk, at når sygeplejerskerne nu strejker, er det lige pludselig den strejkes skyld, at der er lange ventelister. Så bliver den ekstra kø, der kommer dér, lige pludselig den største trussel.

Det har ikke noget at gøre med grundsyn, og det eneste, der sker ved det, er, at man kan regne med, at der for fremtiden overhovedet ikke kan føres fornuftige forhandlinger, for man ved jo, at i sidste ende kommer Det Konservative Folkeparti nok sammen med Venstre og måske regeringen og siger: Nu skal vi nok redde jer!

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Til hr. Bruno Jerup: Det er ikke sygeplejerskernes skyld, at vi har de lange ventelister. Det er helt forfæjlet at lægge dét i munden på Det Konservative Folkeparti. Det var jo ikke det, der blev sagt herfra. Det, der blev sagt, var netop, at patienten skulle være i centrum, og at det er det, det handler om. Vi har alle sammen i dette Ting et ansvar for, at vore ældre og syge bliver behandlet ansvarligt.

Det har intet at gøre med, at ventelisterne er for lange på grund af denne sygeplejerskekonflikt. Det har de været i alt for mange år, og som hr. Bruno Jerup ganske rigtigt sagde, er de kilometerlange, og det er uacceptabelt, at Folketinget ikke for lang tid siden har gjort noget ved den sag. Ventelisterne bliver overhovedet ikke afskaffet, fordi denne konflikt stopper; det er helt andre metoder, der skal i brug.

Aage Frandsen (SF):

Det er SF's principielle opfattelse, at det er gennem frie forhandlinger, at arbejdsmarkedets parter skal nå frem til fornyelse af deres overenskomster. Det er åbenbart også andre partiers opfattelse, men altså bare ikke lige ved denne lejlighed.

For vores vedkommende er det af to grunde. Det er for det første fra en demokratisk synsvinkel afgørende, at overenskomster godkendes og indgås af de mennesker, som overenskomsterne vedrører. For det andet er det vigtigt, at overenskomsterne af parterne betragtes som *deres*

overenskomster, så de også efterfølgende har grund til at føle et ansvar for disse overenskomster.

Det har, lige siden konflikten startede på sygeplejerske- og laborantområdet, været diskuteret, hvornår man skulle gribe ind; ikke om man skulle gribe ind, ikke om det var rimeligt at gribe ind, men i virkeligheden bare *hvornår*.

Det hænger formentlig sammen med, at der er opbygget en tradition herhjemme for, at den frie forhandlingsret kan bruges i et stykke tid, men så griber man ind under alle omstændigheder. Derfor har mange betragtet det som naturligt, at der skulle gribes ind, og ligefrem forventet det. Man kan sige, at arbejdsgiverparten – Amtsrådsforeningen og først og fremmest Kommunernes Landsforening – ikke har gjort noget som helst for at løse konflikten, for de havde givetvis en forventning om, at om et stykke tid blev der grebet ind til fordel for dem.

Ikke mindst har Kommunernes Landsforenings bebudede optrapning af hjemmesygeplejeområdet klart vist, at Kommunernes Landsforening ikke vil løse konflikten. Det er den politiske arbejdsgiver, nemlig Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen, der har skabt konflikten, og det er dem, der har skærpet konflikten, og nu skal der et politisk indgreb til, fordi de ikke har villet gøre noget.

I den foregående uge rejste SF's repræsentant i Amtsrådsforeningen et ønske i Amtsrådsforeningens bestyrelse om, at Amtsrådsforeningen som arbejdsgiver skulle give signaler i retning af, at man for det første skulle se på lønudviklingen – for sygeplejerskernes vedkommende se på løntrinet, og om man kunne ændre en række forhold. For det andet, at man også skulle nedtrappe lockouten som en slags tillidskabende foranstaltning, for det er jo Amtsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening, der har ansvaret. Det burde slet ikke være Folketinget, der skulle beskæftige sig med det her, og det mener vi heller ikke det skal, for det betyder jo, at næste gang og næste gang igen sætter de sig bare tilbage og venter på, at der er nogle, der skal gribe ind og lave arbejdet for dem. Desværre var Amtsrådsforeningens bestyrelse ikke med på, at man skulle søge at løse problemet selv.

Det, vi ser her på sygeplejerske- og hospitalslaborantområdet, er et eksempel på, hvordan der prioriteres i vores samfund, og hvordan der aflønnes. Generelt kan man sige, at arbejdet med mennesker aflønnes dårligere end arbejdet med metal og mursten, for slet ikke at tale om afløn-